

Arrest

nr. 202 115 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 6 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juli 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 april 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 17 juli 2017 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 14.04.2017 bij onze diensten werd ingediend door:

(..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Dit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 14.07.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijker of vemederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft

De ontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3”

1.3. Op 17 juli 2017 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

(..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar {0} dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 25.07.2013, hem betekend op 19.08.2013.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ENIGE ERNSTIG MIDDEL: Schending van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenrecht, schending van artikel 7 van het K.B. van 7 MEI 2007. - Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991. het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel Staatssecretaris voor Asiel en Migratie meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoeker d.d. 17.07.2017 artikel 9 ter, onontvankelijk is.

Redenen:

"artikel 9ter §3-4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 14.07.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een

onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De ontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in artikel 9ter§3.

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd.

Verzoeker wenst dan ook de volgende opmerkingen te maken:

1) M.b.t. de medische toestand van verzoeker:

Verzoeker voegde bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift, opgesteld door Dr. Debouck, waarin de ernst van de aandoeningen van verzoeker duidelijk blijkt en blijkt dat de duur van de behandeling "onbepaald" is .

De arts-attaché erkent dat verzoeker leidt aan volgende aandoeningen: psoriasis en diabetes type 2.

De arts-attaché motiveert in zijn verslag: "uit dit stuk blijkt dat betrokkene vooral lijdt aan diabetes type II mogelijks in het kader van een belangrijk overgewicht, waarvoor hij enkel orale antidiabetica krijgt... "

Uit het dossier van verzoeker blijkt niet dat hij lijdt aan enig overgewicht, doch wijst de arts-attaché zijn aandoening hier aan toe zonder verzoeker enigszins te onderzoeken of zelfs louter te ontmoeten.

Hij heeft dit zogenaamde overgewicht afgeleid uit veronderstellingen over de aandoening doch weigert verzoeker te onderzoeken.

Bovendien dient verzoeker meerdere soorten medicatie te nemen.

Dat het duidelijk is dat verzoeker ernstig ziek is en dat hij de juiste begeleiding en ondersteuning nodig heeft om zijn aandoeningen onder controle te houden.

Begeleiding en ondersteuning die niet beschikbaar zijn voor verzoeker in zijn land van herkomst.

Met dit attest waarin bevestigd wordt dat verzoeker ernstig ziek is en behandeld dient te worden, stelt de arts- attaché van verwerende partij dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid.

Artikel 1 §1 vermeldt het volgende:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar zij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar zij verblijft.

Zij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar zij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien zij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Het feit dat een geneesheer erkent dat verzoeker voor onbepaalde tijd behandeld dient te worden, bevestigt de ernst van de aandoeningen, men stelt dat zijn aandoeningen maandelijks dienen onderzocht te worden. Bijgevolg mag men ervan uitgaan dat het hier gaat over aandoeningen die nauwgezette zorg en opvolging vereisen.

Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer de ernst van de aandoeningen anders inschat dan de arts-attaché.

Dat dit te wijten is aan het feit dat de behandelende geneesheer verzoeker wel heeft kunnen en willen onderzoeken, en de arts-attaché zich slechts gebaseerd heeft op enkele de medische attesten en/of toch stelt dit te hebben gedaan en zijn eigen veronderstellingen. De arts-attaché maakt een foute veronderstelling m.b.t. het overgewicht van verzoeker.

Hieruit blijkt dat de arts-attaché tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien hij het dossier en verzoeker, grondig zou onderzocht hebben!

De arts- attaché stelt enkel dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1.

Hoe kan een ziekte die permanent behandeld dient te worden, geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??

Immers dit is wat §1 stelt.

Op basis van welke elementen is de arts-attache tot deze conclusie gekomen?

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1.

Uit de motivering van de arts-attaché blijkt dat hij drogredenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

Dit is onredelijk van verwerende partij en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." (L.P Suetens, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981.)

Verwerende partij dient te onderzoeken of zijn aandoening een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende:

" Aldus blijkt dat de ambtenaar- geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert."

Ook arrest nr 123 355 van 29.04.2014 is eveneens zeer duidelijk:

"De bestreden beslissing van 6 januari 2014 houdende de ongegrondheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, schendt dan ook artikel 9ter van de vreemdelingenwet in die mate dat het bestuur een enger beoordelingscriterium hanteert dan dat van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. "

Hieruit blijkt dat verwerende partij tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien de arts-attaché het dossier en verzoeker, grondig, individueel en correct zou onderzocht hebben!

De aanvraag van verzoeker voldeed (en voldoet nog steeds) aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in art 9ter van de vreemdelingenwet! Bovendien voldoet ze eveneens aan de intentie van de wetgever, aangezien uit het medisch attest en de bijlages zeer duidelijk blijkt dat verzoeker ernstig ziek is!

Verzoeker acht het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat verwerende partij zijn aanvraag met de nodige zorg en aandacht behandeld heeft.

Een ziekte die in België behandelbaar is en hier geen mensonterende of levensbedreigende situatie inhoudt kan dat uiteraard wel zijn in het land van herkomst!

Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dient verzoeker uiteraard onderzocht te worden, hetgeen men ook hier nalaat.

Dat dit dan ook onredelijk lijkt.

Dat dit dan ook een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Het is onbegrijpelijk voor verzoeker waarom men geen rekening houdt met alle elementen die verzoeker aanhaalt in zijn aanvraag.

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1.

Indien de arts-attaché verzoeker onderzocht had, was hij tot dezelfde conclusie gekomen als de behandelende geneesheer, namelijk dat verzoeker ernstig ziek is en dat de enige oplossing recht op verblijf is, doch de arts-attaché veronderstelt, door te schrijven "mogelijks in het kader van een belangrijk overgewicht", dat zijn aandoening veroorzaakt wordt door overgewicht zonder verzoeker in levende lijve te onderzoeken.

De medische stukken die verzoeker voegt, vermelden dus zeer duidelijk dat hij farmaceutisch behandeld dient te worden.

Uit niets blijkt dat de arts-attaché het dossier van verzoeker individueel, grondig en zorgvuldig onderzocht heeft!

Dat het duidelijk mag blijken dat de arts-attaché geen rekening heeft gehouden met de actuele medische toestand van verzoeker of de medische stukken die verzoeker voegde in zijn dossier, in het nemen van zijn beslissing.

Het feit dat verwerende partij nagelaten heeft en in geval van een andere mening dan de behandelende geneesheer ook geen bijkomende informatie heeft opgevraagd, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van de aandoening van verzoeker te bekomen!

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om de medische toestand van verzoeker echt te kunnen inschatten. Verzoeker hoopte dat de arts-attaché hem minstens zou onderzoeken om de medische toestand van verzoeker te kunnen inschatten.

De manier waarop men tot deze beslissing is gekomen, getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid,.... en is dan, net zoals de beslissing zelf, ook onaanvaardbaar!

Dat de bestreden beslissing reeds om deze reden vernietigd dient te worden!

2) Aangaande de situatie in Nepal

Verzoeker is een vreemdeling die aan een ernstige ziekte lijdt en ernstige medische aandoeningen heeft en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

In het dossier van verzoeker werd niets vermeld over de verschillende medicatie die verzoeker dient te nemen voor zijn aandoeningen.

Dat dit voor verzoeker onbegrijpelijk is!

Ze onderzoeken ook niet hoe de actuele situatie in zijn land van herkomst is.

Nadat zijn land van herkomst, Nepal, in 2015 werd geteisterd met aardbevingen, is de situatie in 2017 er niet op verbeterd, zoals ook zal blijken uit de stukken. Integendeel zelfs want op dit moment is de toestand er nog des te schrijnender omwille van de zware overstromingen met enorme schade en vele dodelijke slachtoffers

Zo zal verzoeker zeker in een levensbedreigende en/of mensonterende situatie terecht komen!

Er is niets onderzocht omtrent de toegankelijkheid van de behandeling in land van herkomst, noch over de beschikbaarheid van de medicatie die verzoeker dient te nemen voor zijn aandoening.

Verwerende partij heeft dus de situatie in het land van herkomst niet onderzocht.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift en stukken die hij voegt temeer dat daaruit wel degelijk de ernst blijkt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/11 van uw Raad: "Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende -partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte.'

Uw Raad heeft zich reeds duidelijk uitgesproken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een gevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling door dat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. "

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.(A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., 53-54; VAN GERVEN,W., l.c., 964.)

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende: "The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court Attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law."

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: "Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn. "

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoeker werd immers nooit uitgebreid, individueel en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen en de aanvulling, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Zelfs indien de aandoeningen van verzoeker niet levensbedreigend zouden zijn, dient verwerende partij te onderzoeken of verzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in Nepal!

Dat verzoeker wel degelijk risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in Nepal!

Dat de situaties niet meer hetzelfde zijn als verzoeker dient terug te keren en dat verwerende partij niet zo maar kan stellen dat er vermoed kan worden dat er toch nog een financiële reserve bestaat. Steevast hanteert verwerende partij in beslissingen dat men iets moet onderbouwen en kunnen aantonen en geen "algemene verwijzingen-veronderstellingen" kan doen.

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing van de dienst vreemdelingenzaken zou voor verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betekenen.

Door de negatieve beslissing kan verzoeker nu gerepatriëerd worden naar zijn land van herkomst hoewel hij een aanvraag had ingediend die volledig voldeed en nog steeds voldoet aan de voorwaarden.

Daarnaast dient de bestreden beslissing geschorst te worden aangezien verzoeker gelet op de beslissing dient terug te keren naar zijn land van herkomst en dit onmogelijk is gelet op zijn problematiek.

Indien de beslissing niet geschorst wordt, zal dit enorme medische problemen voor verzoeker teweeg brengen en komt verzoeker in een levensbedreigende en mensonterende situatie terecht.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissing dan ook dient geschorst te worden.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen schorsen en te vernietigen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de verder in het verzoekschrift opgeworpen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat uit het medisch advies van de arts-adviseur van 14 juli 2017 blijkt dat verzoekende partij kennelijk niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf.

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing volledig gesteund heeft op het advies van de arts-adviseur, dat moet worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de bestreden beslissing.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partij betwist niet dat zij in het bezit werd gesteld van het advies en toont verder niet aan

dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitevinding.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

De Raad van State verduidelijkt in zijn arrest nr. 228 778 van 16 oktober 2014 dat in twee gevallen een dergelijke machtiging tot verblijf kan worden toegekend:

- enerzijds wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon - in welk geval zelfs niet overwogen wordt de vreemdeling te verwijderen - en
- anderzijds wanneer de ziekte weliswaar ernstig is maar niet a priori uitsluit dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid, terwijl er, doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan.

Tevens wordt er in voornoemd arrest op gewezen dat, sinds de wet van 8 januari 2012, de aanvraag tot verblijf niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien de aangevoerde ziekte kennelijk niet ernstig is in de zin van de twee voornoemde gevallen, ongeacht of in het land van herkomst toegankelijke zorgverlening bestaat.

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

De aandoening moet aldus een zekere graad van ernst vertonen.

Het medisch advies van de arts-adviseur van 14 juli 2017 in hoofde van verzoekende partij vermeldt het volgende:

“Medische motivatie

T., B. R. (...) (R.R.: xxxxxxxxx)

Mannelijk

Nationaliteit Nepal

Geboren te Rupendehi op 18.05.1975

Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 14.04.2017

Uit het standaard medisch getuigschrift van 20/02/2017:

- 20/02/2017, dr. DEBOUCK, betrokkene vertoont een psoriasis (huidziekte) en (goedaardige) diabetes II, behandeld met metformin.

Uit dit stuk blijkt dat betrokkene vooral lijdt aan een diabetes type II mogelijks in het kader van een belangrijk overgewicht, waarvoor hij enkel orale antidiabetica krijgt, maar in dergelijke gevallen zou de nadruk in de eerste plaats gelegd moeten worden op dieetmaatregelen en meer lichaamsbeweging, met vooral de nadruk op de nood aan vermageren. In dergelijke gevallen is geen medicatie de eerstelijns behandeling.

De vermelde psoriasis is een weliswaar vervelende maar geen ernstige huidaandoening.

Verder waren er geen acute opstoten noch hospitalisaties te betreuren.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.5. Verzoekende partij stelt dat uit haar dossier niet blijkt dat zij overgewicht heeft maar zij gaat eraan voorbij dat uit het voorgelegde medische attest ook niet blijkt dat de diabetes type II waaraan zij lijdt een andere oorzaak heeft dan overgewicht. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de arts-adviseur om op grond van de voorgelegde medische gegevens vast te stellen dat de diabetes type II bij verzoekende partij mogelijks veroorzaakt wordt door overgewicht waarvoor zij thans enkel orale antidiabetica krijgt terwijl in dergelijke gevallen de nadruk moet liggen op dieetmaatregelen en meer lichaamsbeweging en dat in dergelijke gevallen geen medicatie de eerstelijnsbehandeling is.

2.6. Waar verzoekende partij meent dat de arts-adviseur een bijkomend onderzoek had moeten doen, wijst de Raad erop dat de arts-adviseur “*zonodig de vreemdeling (kan) onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen (...)*.” De arts-adviseur kon de medische toestand van verzoekende partij duidelijk vaststellen en evalueren op basis van het dossier, gelet op het standaard medisch getuigschrift van de behandelende arts. Verzoekende partij betwist de door de arts-adviseur vastgestelde medische problematiek niet. Verzoekende partij is het oneens met de conclusie zij maakt hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dat een bijkomend medisch onderzoek de appreciatie van de medische aandoening door de arts-adviseur kon wijzigen.

Door er voorts op te wijzen dat zij verschillende medicatie moet nemen, gaat zij eraan voorbij dat de arts-adviseur geoordeeld heeft dat wat betreft de diabetes II verzoekende partij enkel orale antidiabetica krijgt terwijl in casu niet medicatie maar wel dieetmaatregelen en meer lichaamsbeweging de eerstelijnsbehandeling moeten zijn en dat wat betreft de psoriasis dit een weliswaar vervelende maar geen ernstige huidaandoening betreft. De arts-adviseur vermag tot een andere bevinding komen dan de behandelende arts en oordelen dat de voorgeschreven medicatie niet noodzakelijk is, om de redenen die hij daartoe vermeldt. Het louter oneens zijn met de bevindingen van de arts-adviseur, daarbij benadrukkend dat zij wel degelijk ernstig ziek is, zonder deze bevindingen op concrete wijze te weerleggen, volstaat niet om de bestreden beslissing kennelijk onredelijk te bevinden. Evenmin kan verzoekende partij gevolgd worden in haar betoog dat het loutere feit dat een arts erkent dat zij voor onbepaalde tijd moet behandeld worden de ernst van haar aandoening aantoont. Nogmaals benadrukt de Raad dat de arts-adviseur duidelijk gemotiveerd heeft waarom hij de geattesteerde aandoeningen als niet ernstig beschouwt en vindt dat geen medicatie vereist is. Verzoekende partij slaagt er niet in deze bevindingen met concrete argumenten te weerleggen.

2.7. De verwijzing voorts naar rechtspraak van de Raad over het te beperkend interpreteren van het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is in casu niet dienstig nu de arts-adviseur wel degelijk duidelijk heeft aangegeven waarom “*er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel*”.

2.8. Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden in haar betoog als zou niet blijken dat de arts-adviseur alle gegevens in ogenschouw heeft genomen.

2.9. Nu niet blijkt dat verzoekende partij aan een ernstige ziekte lijdt in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij meent dat de arts-adviseur

had moeten onderzoeken of zij in het land van herkomst kan behandeld worden. Haar betoog over de situatie in Nepal is dan ook geenszins relevant in casu.

2.10. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.11. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan.

2.12. In zoverre verzoekende partij nog de schending van het gelijkheidsbeginsel en artikel 7 van het KB van 17 mei 2007 aanvoert, wijst de Raad erop dat zij nalaat aan te geven op welke wijze dit beginsel en artikel door de bestreden beslissing geschonden zijn, zodat het middel op dat vlak onontvankelijk is.

2.13. Voor zover de verzoekende partij met haar betoog nog een schending van artikel 3 EVRM opwerpt, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip *“uitzonderlijke gevallen”* werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: *“183. The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.”* (Het Hof oordeelt dat onder “andere zeer uitzonderlijke gevallen” zoals bedoeld in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

In casu toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, dit temeer in het licht van de vaststellingen van de arts-adviseur die oordeelde dat het in casu kennelijk niet gaat om een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Voor zover als nodig verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger.

2.14. Het enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

2.15. In een enig middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“IV. Middelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

Reden:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum met toepassing van artikel 74/14, §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar (0) dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 25.07.2013, hem betekend op 19.08.2013.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook art. 3 van het EVRM, indien verzoeker dient terug te keren naar Nepal.

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

IV. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht werd, alvorens de beslissing werden genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met alle en het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Verzoeker is nl. zeer ernstig ziek en kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Verwerende partij faalt er in hier rekening mee te houden in het nemen van haar beslissing.

Dat een eventuele repatriëring/terugkeer dan ook een schending zou uitmaken van art 3 van het EVRM, zie verder.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

Daarnaast werd verzoeker nooit gehoord, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten en niet meer opgevolgd zal worden voor de verschillende aandoeningen waaraan verzoeker lijdt. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

IV.2. Schending van art. 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen." Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Ze onderzoeken ook niet hoe de actuele situatie in zijn land van herkomst is.

Nadat zijn land van herkomst, Népal, in 2015 werd geteisterd met aardbevingen, is de situatie in 2017 er niet op verbeterd, zoals ook zal blijken uit de stukken. Integendeel zelfs want op dit moment is de toestand er nog des te schrijnender omwille van de zware overstromingen met enorme schade en vele dodelijke slachtoffers

Zo zal verzoeker zeker in een levensbedreigende en/of mensonterende situatie terecht komen!

Ook heeft verzoeker niets of niemand meer in zijn land van herkomst die hem kan opvangen en kan verzorgen en dit is absoluut onontbeerlijk omwille van zijn aandoeningen.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, meer nog, men maakt hier geen enkele afweging over. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Hij zal in armoede en mensonterende omstandigheden terecht komen indien verzoeker wordt gerepatriëerd zeker gezien de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt.

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

*Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.
Dat men nu een bevel aflevert om het grondgebied te verlaten en bijgevolg nu een grondig en individueel onderzoek dient uit te voeren naar de veiligheidssituatie in Nepal.
Verwerende partij heeft hier geen recent onderzoek naar gevoerd.
Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM."*

2.16. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de verder in het verzoekschrift opgeworpen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de tweede bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet in bezit is van een geldig visum. Verder wordt met toepassing van artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet de termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten herleid naar nul dagen omdat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 juli 2013.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.17. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.18. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt dat de verwerende partij voor het treffen van de tweede bestreden beslissing wel degelijk de medische situatie van verzoekende partij in ogenschouw heeft genomen doch via de arts-adviseur vastgesteld heeft dat de aandoeningen waaraan de verzoekende partij lijdt kennelijk geen ziekte zijn in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij meent dat haar dossier niet grondig werd onderzocht of dat geen rekening werd gehouden met alle relevante elementen. De loutere overtuiging van verzoekende partij dat zij ernstig ziek is en niet terug kan naar haar herkomstland, dit terwijl de arts-adviseur op kennelijk redelijke gronden geoordeeld heeft dat het hier niet gaat om een ernstige ziekte in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, volstaat aldus niet om het oordeel van de verwerende partij als onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te bestempelen. Waar verzoekende partij stelt niet gehoord te zijn geweest voor het treffen van de tweede bestreden beslissing dient alleszins vastgesteld dat zij in kader van haar aanvraag om medische regularisatie de kans heeft gehad om alle relevante gegevens dienaangaande mee te delen aan de verwerende partij. Eveneens blijkt dat zij ook een humanitaire regularisatieaanvraag heeft ingediend die ook beoordeeld werd door de verwerende partij en waartegen het beroep werd verworpen door de Raad. Verzoekende partij brengt voorts in het verzoekschrift geen gegevens aan die tot een andere besluitvorming hadden kunnen leiden inzake de tweede bestreden beslissing. Een schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

2.19. Voor zover de verzoekende partij nog meent dat een terugkeer naar het herkomstland een schending inhoudt van artikel 3 EVRM omwille van haar medische situatie verwijst de Raad naar zijn bespreking in punt 2.13.. Waar verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM ook nog opwerpt in het licht van een vrees ten gevolge van willekeurig geweld ingeval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, benadrukt de Raad dat het aan de verzoekende partij toekomt om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, hetgeen zij evenwel nalaat te doen. Zij

wijst wel op mediaberichtgeving over de situatie in Nepal maar de Raad wijst erop dat een eenvoudige verwijzing naar de situatie in Nepal, zonder deze op haar eigen situatie te betrekken, niet volstaat om het voorgehouden risico aannemelijk te maken. Het komt aan de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. De mediaberichtgeving waarnaar de verzoekende partij verwijst betreft trouwens overstromingen in het verleden die mensenlevens hebben gekost, maar de Raad ziet niet in hoe de verzoekende partij daarvan nog slachtoffer zou kunnen worden, laat staan dat dergelijke situatie een situatie betreft die onder artikel 3 EVRM zou kunnen gecatalogeerd worden. Het voorts niet onderbouwde betoog van verzoekende partij dat zij niets of niemand meer heeft in Nepal kan voorts evenmin overtuigen om aannemelijk te maken dat zij in het herkomstland een risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM. Daarnaast merkt de Raad nog volledigheidshalve op dat de diverse asielaanvragen van de verzoekende partij door de bevoegde asielinstanties werden verworpen. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet zodat door de asielinstanties werd getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>), wat niet is. Met haar summiere betoog ontwikkeld in het verzoekschrift toont zij niet anders aan. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij nog verder een onderzoek had moeten doen naar de situatie in het land van herkomst van de verzoekende partij.

2.20. De verzoekende partij maakt, gelet op voorgaande, ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

2.21. Het enig middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER